Hugh Montgomery

KONTROLA

Ne všichni doktoři jsou hrdinové

LÉKAŘSKÝ THRILLER

xyz

Kontrola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Hugh Montgomery
Kontrola – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Hugh Montgomery

KONTROLA

Ne všichni doktoři jsou hrdinové

LÉKAŘSKÝ THRILLER

xyz

Oscarovi a Fergusovi

PROLOG

LISTOPAD 1987

KASH DO SEBE HODIL poslední sousto instantních těstovin se sýrem, odstrčil plastový obal na druhý konec malého stolku a vychutnával si chvíli klidu a ticha. No, relativního ticha. Zvuky nemocnice praskající ve švech – rány a lomození, zvýšené hlasy, občasné výkřiky – tu byly jako vzdálený podkres přítomné neustále, a to i když seděl ve svém nemocničním bytě za dobře zavřenými dveřmi. Ve srovnání s tím, co se odehrávalo na jejich druhé straně, to ale byla oáza klidu a po další zběsilé službě, přebíhání z jedné ambulance do druhé, až už nedokázal ani pořádně zaostřit – natož myslet –, mu to tu připadalo jako ráj.

Minimalistická verze ráje, samozřejmě. V rohu stálo malé umyvadlo a víceméně zbytečný vařič, jelikož varná konvice a mikrovlnná trouba bohatě splňovaly veškeré jeho nutriční požadavky, police s knihami přecpaná učebnicemi medicíny, stůl, u kterého právě seděl, dvě jídelní židle a malé hranaté křesílko potažené neidentifikovatelnou oranžovou látkou, kterému se raději vyhýbal. Ještě tu byla malá koupelna a ložnice, která jako by z oka vypadla těm na studentských kolejích – akorát tak velká na jednu postel a úzkou skříň na oblečení. A to bylo všechno.

Bylo to stísněné, neútulné a postrádalo to jakékoli teplo domova. Kash to tu miloval.

Pochopil, že být začínajícím lékařem bylo něco jako být vojákem v první linii: pokud jste dostali příležitost najíst se nebo se vyspat, využili jste jí nehledě na to, kolik bylo zrovna hodin, zda byl den, či noc. Nikdy jste totiž nevěděli, kdy budete mít další. Takže první věc, kterou udělal, bylo, že do sebe rychle hodil porci karbohydrátů s přílohou složenou z několika éček a teď po ukojení hladu jeho tělo a mysl jednohlasně volaly po spánku. Věděl, že by stačilo jen zavřít oči – a okamžitě by se propadl do stavu ne nepodobnému medicínské definici kómatu. Přímo teď a tady, vsedě (s rovnými zády – pro případ, že se koukáš, mami) u kuchyňského stolku. Ale i přes tu nesmírnou únavu tu bylo něco ještě důležitějšího, co musel udělat, než bude moct usnout. Potlačil zívnutí, natáhl se pro blok a otevřel zlaté plnicí pero, které leželo vedle něj. Pomilionté přitom zrakem přejel přes vyryté věnování a se stejnou směsicí pocitů, ve kterých se mísila pýcha i rozpaky, si ho přečetl: *Doktor Kash Devan: Kdo by si to byl pomyslel!* Krátce si koncem pera poklepal na zuby a pak začal:

Ahoj mami,

promiň, že jsem se tak dlouho neozval. Ano, jak asi správně odhaduješ, mám hodně práce. Nemyslím si, že jsem věděl, co znamená mít hodně práce, dokud jsem nezačal pracovat v nemocnici. Ale to není žádná omluva. Budu se snažit psát častěji. A můžeš si být jistá, že i když nepíšu, myslím na tebe. A na tátu, samozřejmě.

Ke tvé první otázce – ne, nevydělám žádné peníze. Zatím! V budoucnu samozřejmě počítám se zřízením soukromé kliniky v Harley Street, kde si budu účtovat nehorázné částky za ty

nejběžnější úkony, a mezitím se budu střídavě pohybovat mezi golfovým hřištěm a operou. Ale teď – i přes svůj velkolepý titul, na který jsi tak pyšná – jsem pouhý otrok, k dispozici každé nemocné osobě, která překročí práh nemocnice. Ale prosím, chci tě ujistit, že jsem šťastný. Unavený, občas frustrovaný, ale šťastný. Dělám to, co jsem vždycky dělat chtěl – kvůli čemu jste se ty s tátou tak dřeli – a i ten nejhorší den tady, když se všechno pokazí, je pořád lepší než cokoli jiného, co si dokážu představit. Jako například práce v účetní firmě strýčka Terrance. Ale k tomu se už nevracejme. Ne, vážně, prosím, už ne.

Ke tvé druhé otázce (možná jsem byl trochu nepozorný syn – prosím, netvař se, že nesouhlasíš –, ale pořád docela přesně vím, co si myslíš) – ano, někoho jsem ‚potkal'. Prosím neříkej ‚no konečně' tím tónem. Jak jsem už, myslím, zmínil, měl jsem docela napilno se zachraňováním životů a tak dál a na společenský život mi moc času nezbývalo. Možná tě překvapí, že tady v nemocnici nepořádají čajové dýchánky, kde by bylo možné potkat způsobilé mladé slečny. (Vím vůbec, co to způsobilé znamená? Vlastně ani ne.) Místo toho na konci vyčerpávajícího týdne zajdeme všichni do nejbližší hospody a (klidně si teď zacpi uši) tam se tak opijeme, že i kdybych strávil večer konverzací s tou nejkrásnější, nejvíc okouzlující a – ano – způsobilou dívkou, jakou si jen dokážeš představit (a vím, že už sis jich hezkou řádku představila), nepamatoval bych si z toho příští ráno zhola nic – a stejně tak ona. Úplně tě teď vidím, jak nesouhlasně vrtíš hlavou, a máš pravdu, není to úplně dobrý systém. Ale i v tomhle bláznivém chaosu se mi nějak podařilo najít dívku, jejíž jméno jsem si byl schopný vybavit i druhý den a která, což je ještě pozoruhodnější, si dokázala vybavit to mé (a troufám

si říct, že to dělá i se špetkou zalíbení). Jaká je? Ne tak zhurta, ještě jsem ti ani neřekl její jméno... Ale ne, zatraceně.

* * *

„PÍP-PÍP-PÍP!" Pager na stole vedle něj začal hlasitě pištět. Tohle nebyl ten klasický ‚někdo-si-s-vámi-přeje-mluvit-prosím-podívejte-se-na-číslo-na-displeji' alarm, tohle byl poplach, který oznamoval zástavu srdce. Kash už byl na nohou, pager v ruce, když se ozval hlas: „Srdeční zástava. Kancelář pana Trencharda, oddělení ambulance. Srdeční zástava. Kancelář pana Trencharda, oddělení ambulance."

Kash sprintoval chodbou. Ramenem rozrazil požární dveře na jejím konci tak prudce, až madlo na druhé straně vydrolilo chatrnou omítku zdi. Uběhl dvacet metrů a uvědomil si, že někdo spěchá za ním. Stejný pronikavý zvuk pageru odměřoval jejich vzdálenost a zvyšoval jeho zmatení. *Srdeční zástava*, jistě, ale *kancelář pana Trencharda*? To nedávalo smysl.

Řítil se chodbou. Další zatáčka, teď přes lékařský pokoj a ven druhou stranou, hnal se přes několikero prosklených dveří a lekal příbuzné nervózně čekající před oddělením pohotovosti. Pak dlouhým sálem mezi odděleními, nad hlavou dešťové kapky bušící do střešních oken jako tatérova pistole do kůže. Další zatáčku vybral tak prudce, až ztratil rovnováhu a upadl. Z ledvinky se mu vysypal tlakový obvaz, Oxfordská příručka medicíny, čtyři injekční stříkačky, dvě zelené injekční jehly, skládací reflexní kladívko a několik barevných propisek. Sehnul se, aby to všechno rychle posbíral, a v tu chvíli se k němu natáhla něčí silná paže, aby mu pomohla zpátky na nohy. Zvedl oči a spatřil Maxe, mladého doktora, známého svým křivým úsměvem a mizernými vtipy.

Tentokrát se ale nesmál.

Kash se vyškrábal na nohy, poděkoval mu odměřeným pokývnutím a společně se dali do běhu.

Ambulance bývala v tuto noční hodinu ponořená do hrobového ticha, ale jak se blížili ke konci suterénní chodby, pronikal k nim stále hlasitěji nezvyklý šum hlasů a zvuků. Ze dveří Trenchardovy kanceláře se linulo světlo a pak Kash uslyšel něco divného – nezaměnitelný zvuk Holstovy orchestrální skladby Planety – konkrétně Mars, válečník – dunící na plné grády z reproduktorů. Kash ji slyšel v Trenchardově kanceláři hrát tolikrát, že mu bezděky lezla do hlavy v ty nejbizarnější chvíle. Říkal si, že je skoro takovou Trenchardovou hymnou – mocná, autoritativní, razící si cestu skrz všechny překážky. Když ji slyšel, myslel si, ano, takový musíš být, jestli se chceš stát úspěšným chirurgem – *opravdu* úspěšným chirurgem, jako je pan Trenchard. Poprvé zpomalil a pocítil obavy z toho, co na něj v kanceláři čeká. Max ho předběhl a pak se zničehonic odněkud vynořila jedna z nočních sester s přenosným resuscitačním zařízením a defibrilátorem. Kash opět zrychlil. Zaťal čelisti a spěchal za ní do otevřených dveří.

Tam se téměř na místě zastavil, jedním pohledem přelétl výjev před sebou, dlaň přitiskl na čelo a ucedil: „Do prdele."

Skupina shromážděná okolo těla na zemi se jako na povel otočila. Nikdo z nich ho nikdy předtím neslyšel zaklít.

1

TŘI MĚSÍCE PŘEDTÍM

VICTORY SE KDYSI NACHÁZELA na kraji rozlehlého parku v rezidenční oblasti jihovýchodního Londýna. Nyní se ale tísnila na křižovatce dopravních tepen, z jedné strany sevřená dálničním nadjezdem a z druhé strany silničním mostem, kde se už od sedmi ráno tvořily husté kolony. Kash seděl v autobusu číslo 59 uprostřed té největší ranní špičky. Z okna horního patra mžoural ven a v duchu přemítal, jestli ten kolos před ním je skutečně cílová stanice všech jeho snů a nadějí. Žádná další studia, žádné zkoušky, žádné testy nanečisto. Tohle bylo ono. K tomuhle celou tu dobu směřoval. Tady mohl konečně říct – „Věřte mi, jsem doktor", i když sám tomu ještě nevěřil.

Přitiskl obličej na sklo jako dítě zírající do výkladní skříně cukrárny a představoval si sám sebe, jak si to při vizitě štráduje nemocniční chodbou a zatímco ho v úctyhodném odstupu následuje pár mediků, on ze sebe chrlí geniální diagnózy jednu za druhou. Světla na semaforech se změnila, autobus se dal prudce do pohybu a Kash třískl hlavou o okno. Nemocnice mu zmizela z výhledu a on si s úlekem uvědomil, že za chvíli zmešká svou zastávku. Na okamžik ho zachvátila panická představa, že kdyby k tomu skutečně došlo, autobus

by jel dál, stále rychleji a rychleji, a Victory spolu se všemi jeho sny a tužbami by se rozplynula jako vzdálená fata morgána.

Vyskočil na nohy, zmáčkl zvonek a začal si razit cestu kolem mohutné ženy směrem do spodního patra. Řidič měl zrak upřený na silnici před sebou a chvíli to vypadalo, že se ho rozhodl ignorovat. Pak ale prudce šlápl na brzdy a stočil autobus ke krajnici. Dveře se se zasyčením otevřely a Kash ucítil, jak ho nedočkavý dav za ním vynáší ven na chodník. Natáhl před sebe ruku ve snaze najít ztracený balanc, ale zakopl, chňapl naprázdno do vzduchu a kolenem bolestivě dopadl na betonový chodník. Tiše zavyl, ani ne tak bolestí, jako spíš ze strachu, že si zlomil čéšku a svůj první den ve Victory zahájí na nosítkách na oddělení pohotovosti místo toho, aby pyšně prošel hlavním vchodem.

Jak bolest ustupovala, ulehčeně si oddechl – jeho velký den přece jen neskončí katastrofou. Přesně v tu chvíli mu zrak padl na štos osobních formulářů, které původně pevně svíral v ruce a které se teď povalovaly na chodníku a výfukové plyny autobusu se je chystaly rozfoukat všude kolem. Náhle se ho zmocnil zvláštní pocit, jako kdyby tu stejnou situaci už jednou zažil nebo jako kdyby ji měl znovu prožít v budoucnu. V ten moment zaregistroval něčí ruku v rukavici blízko té své. Vzhlédl. Vedle něj se právě sehnula žena a druhou rukou sbírala jeho osobní formuláře, než se stačí rozletět do všech stran. Na první pohled vypadala jako dobře udržovaná matka od rodiny, ale její oči prozrazovaly, že byly mnohokrát svědky věcí, které by snad raději nikdy neviděla. Kashovi to chvilku trvalo, než si uvědomil, že pod šedivým vlněným kabátem s opaskem ozdobeným stříbrnou sponou má bílou sesterskou uniformu.

„Vy jste Devan," řekla tónem, který vyjadřoval spíše konstatování než otázku. „Kash Devan. No nekoukejte tak překvapeně, nejsou to

žádné čáry. Viděla jsem váš obličej připíchnutý na rozpisu služeb. Dělají to tak u všech nováčků. Nám mazákům to pomáhá orientovat se v nových tvářích." Na okamžik se odmlčela a s lehkým pobavením sledovala, jak tam stále sedí přikrčený na bobku, jako kdyby si uprostřed úzkého špinavého chodníku nad silničním mostem potřeboval ulevit. „No tak, Kashi, jdeme. Nemůžete tady lelkovat celý den. Máte před sebou spoustu pacientů, kteří vás potřebují, a nových kolegů, s nimiž se musíte seznámit… Krevní tlak, bažanti a všechno to kolem, nemusím vám to přece dlouze vysvětlovat. Mimochodem, já jsem vrchní sestra Valeová." Z kapsy kabátu vytáhla hodinky, stříbrný strojek visící z kapsy její uniformy. „A jestli nepohneme, přijdeme oba pěkně pozdě. A pan Trenchard z toho asi nebude bůhvíjak nadšený."

* * *

UPŘÍMNĚ, Victory nebyla nic zvláštního. Postavená byla z charitativních peněžních příspěvků po první světové válce a v průběhu druhé světové byla skoro celá vybombardovaná. Z popela vstala spíš jako zdecimovaný městský holub než jako Fénix. Omítka zvenku byla celá omšelá a popraskaná a okna byla potažená vrstvou zažrané špíny. Standardní nátěry uvnitř – nemocniční, zelené – se odlupovaly jako kůže při ekzému a mokré skvrny na stěnách dávaly tušit, kde se pod nimi nachází prosakující potrubí. Nic z toho ale Kashovi nevadilo. Byla to fakultní nemocnice centrálního Londýna, to, jak vypadala, nebylo důležité. A tak tu stál u hlavního vchodu do Victory – s jejím špinavým linem, omlácenými dveřmi a prasklými žárovkami, s jejím vzduchem páchnoucím po krvi, potu a osvěžovačích vzduchu. Jeho domov na příští rok a odrazový můstek k zářné budoucnosti.

Vyšli nahoru po kamenných schodech, prošli kolem prázdné recepce a rovně chodbou, když vtom se vrchní sestra Valeová zastavila. „Jaké jste dostal instrukce?“ zeptala se. „Nebo vám zkrátka řekli, že se teprve uvidí?“

„Tak nějak,“ přiznal Kash. „Minulý stážista nechal podle všeho svůj pager a předávací protokol v přihrádce na lékařském pokoji. Mám si ho tam vyzvednout a pak se potkat se svým zaučujícím lékařem na oddělení.“

Vrchní sestra Valeová znovu pohlédla na hodinky. „Dobře, tak rychle.“ Dala se do svižné chůze, během níž Kashovi ukazovala důležité části nemocnice. Lékárna na jedné straně. Ambulance spolu s kancelářemi na druhé. Minuli nemocniční kafeterii, jídelnu – až konečně stanuli před lékařským pokojem. Vrchní sestra Valeová se opřela do starých dubových dveří, které byly v přímém kontrastu s všudypřítomnou zchátralostí ostatního zařízení, jako by označovaly vchod do nějakého kouzelného světa. Ovšem na druhé straně se na ošoupaném koberci se zbytky kari rýže tyčily jen hory krabic od pizzy, sem tam ozdobené pohozenými kůrkami a zmačkanými plastovými kelímky.

Valeová přidržela dveře otevřené, dovnitř ale nevešla. Jestli to bylo způsobeno odporem k výše popsanému či nedostatečným oprávněním, to Kash nedokázal posoudit. Na druhé straně místnosti, hned vedle barového pultu, uviděl přihrádky. V jedné našel list papíru velikosti A4 nadepsaný *Kash / Pan Trenchard* a obtočený kolem pageru pomocí dvou gumiček. Kash po něm hrábl, otočil se a triumfálně s ním na Valeovou zamával.

„Trenchard? Aha, samozřejmě.“ Jako kdyby realita teprve teď nabrala jasný rozměr, Valeová se zdála být novou skutečností na oka-

mžik zcela ochromená. Pak se ale rychle vzpamatovala. „Tak jdeme. Ať nezmeškáte vizitu v půl osmé."

Když se dostali na lůžkové oddělení, vrchní sestra ukázala na dveře. „Nejspíš tam někde najdete bílý plášť navíc a později si můžete v prádelně říct o nový. Až budete hotový, vydejte se na pokoje. Tady se zatím rozejdeme. Já tady tomu oddělení šéfuju a ještě pár měsíců budu. Pak se přesouvám na čtrnáctku. Myslím, že vy tam máte mít druhý semestr taky, takže se budeme často vídat." Natáhla ruku. „Hodně štěstí, Kashi. Když si nebudete něčím jistý, ptejte se. A radši si pospěšte. Trenchard si potrpí na dochvilnost." Na okamžik se odmlčela. „Jo, a Kashi? Vypadáte jako milý kluk. Dávejte si pozor na lidi." Pak se otočila na podpatku a byla pryč.

Dávat si pozor na lidi? Včera v noci nedala Kashovi spát spousta věcí, ale tohle mezi nimi určitě nebylo. Pokrčil rameny a vešel do místnosti.

Kancelář lékařů – *jeho* kancelář, pomyslel si – se dala popsat jako velmi stroze, účelně zařízená místnost. Dlouhý pracovní stůl. Dva telefony, pár propisek, téměř prázdný policový díl a kovový stolní pořadač plný nejrůznějších formulářů. Tři židle s rovnými opěradly. Kartotéka na kolečkách přetékající záznamy pacientů. Vybledlý plakát *Kardiopulmonální resuscitace* přichycený ke stěně na třech místech zažloutlou páskou. Za dveřmi zplihle visící bílé pláště. Našel jeden, který neměl jmenovku, naplnil jeho kapsy Oxfordskou příručkou medicíny, zápisníkem, sbírkou britských národních lékopisů, skládacím metrem a propiskami a do klopy si zastrčil červený a bílý špendlík (používají se k neurologickému vyšetření). Za opasek si připnul pager, škrtidlo zasunul hluboko do kapsy kalhot, tašku hodil na zem a se seznamem pacientů a jejich diagnóz složeným v náprsní kapse otevřel dveře a vyhlédl ven.

Chvíli tam stál a vychutnával si ten moment, jako skokan na konci vysokého můstku, pociťující strach a vzrušení zároveň. Zhluboka se nadechl a skočil.

Jelikož si nebyl jistý, kam má vlastně jít, zamířil k sesterně. Osoba za pultem měla napilno s rovnáním složek pacientů.

* * *

„AHOJ. Já jsem Kash, jsem tu nový. Mám se hlásit u pana Trencharda. Bylo mi řečeno, že se s ním mám potkat tady při vizitě…"

Sestra vzhlédla od své práce a její tvář se okamžitě rozjasnila. Odložila složky a natáhla k němu ruku.

„No tak vítej, nováčku. Já jsem Claire." Byla štíhlá, kaštanové vlasy měla stažené v úhledném culíku a vypadala, že ví, co dělá. „Neboj. Jsem tu sama teprve tři měsíce. Brzo se v tom naučíš chodit." Chtěla ještě něco dodat, ale náhle se zarazila a její tělo jakoby ztuhlo v pozoru.

Kash se otočil ve směru jejího pohledu. Blížil se k nim vysoký muž v tmavě modrém obleku s tenkým proužkem. Musel měřit přes sto devadesát, měl šedivé vlasy sčesané dozadu a pichlavé modré oči, které ho činily nepřehlédnutelným v každém davu. Co ale Kashe upoutalo nejvíc, byla jeho absolutní soustředěnost a klid. V místě, kde se zdálo, že všichni někam spěchají, působil naprosto uvolněně. Jako kdyby i ten nejnaléhavější případ musel počkat, až se sám rozhodne, že je na něj připraven. Kash, kterému divoce bušil tep, mezi lopatkami mu stékaly krůpěje potu a v puse měl sucho, aniž se vůbec potkal se svým prvním pacientem, Trenchardovi záviděl jeho vyrovnanost. Takový chci jednou být, uvědomil si s náhlou jistotou: ostrov stability uprostřed rozbouřených vod, ztělesnění rozvahy – jako sám Bůh.

Sytý baryton, hluboký a muzikální, ale s tvrdým tónem pod povrchem ho vytrhnul ze snění.

„Doktor Devan. Jak milé, že jste se zastavil." Odhrnul rukáv, pohlédl na své rolexky a pozvedl obočí. Kash cítil, jak se červená.

„Koukám, že jste si už stačil opatřit bílý plášť. No, relativně bílý." Sjel ho pohledem od hlavy až k patě. „Prádelna otevírá v devět. Radši byste si ho měl vyměnit za čerstvě naškrobený. Dobré jméno se těžce získává, ale lehce ztrácí – a vzhled je důležitější, než si možná myslíte. To samé platí i pro dochvilnost."

A s tím plynule přešel k první posteli v dlouhém nemocničním pokoji plném lůžek, u kterého už čekala vrchní sestra Valeová s deskami v rukou.

„Dobré ráno, pane Trencharde."

Trenchard sotva patrně kývl. „Akorát jsem říkal zde doktoru Devanovi o své zálibě v dochvilnosti."

„Obávám se, že za to můžu já. Zakopla jsem, když jsem vystupovala z autobusu, a tady kolega se zastavil, aby mi pomohl."

Kash byl zaskočený. Valeová neměla žádný důvod, aby kvůli němu lhala, a přece tu stála a dobrovolně dávala všanc svoji reputaci, aby ho ušetřila dalšího červenání.

Trenchard na ni vrhnul zkoumavý pohled, ale ona pohledem neuhnula. „Pak vás dva tedy nemusím představovat." Kývl směrem ke zbytku týmu trpělivě čekajícímu na druhé straně postele. „Alexa Wrightová, zástupkyně vrchní sestry." Alexa kývla na pozdrav. Oběma rukama svírala pojízdnou kartotéku, jako kdyby se bála, že jí krabici někdo vytrhne. „Doktorka Samantha Aldissová, vaše kolegyně ze studií. Předpokládám, že se znáte." Oba přikývli. Samantha na Oxfordu vystudovala nejdřív angličtinu, než se rozhodla přidat si medicínu. Dokázala stejně dobře rozebrat Burtonovo čtyři století

staré dílo *Anatomie melancholie* jako seriál *Chirurgové* o mladých medicích a jejich cestě za vysněnou kariérou. A taky Kashe hravě strčila do kapsy, co se konzumace alkoholu týkalo, což ovšem, jak sám ochotně přiznával, nebyl žádný opravdový výkon. „Normálně by tu stála i Angela Warnerová, naše zkušená chirurgička, ale byla vzhůru celou noc a akorát dokončuje případ." Trenchard se usmál a Kashovi blesklo hlavou, zda skutečně slyšel v jeho tónu náznak výtky, jako kdyby si Angela měla umět pacienty zorganizovat o trochu lépe. Pak Trenchard otočil stále usměvavou tvář k Valeové.

„Vím, že vrchní sestra Valeová nemá ráda, když věci zbytečně protahuju, takže dejme se do toho."

Trenchard vykročil k první posteli a skupinka ho následovala. U každého pacienta zakroužil jako včela hledající nektar, zatímco všichni ostatní stáli kolem, napjatí jako struny ve strachu před žihadlem. Zástupkyně vrchní sestry šla vždy napřed, aby napnula pacientovu přikrývku i prostěradlo a z nohou postele si vzala desky s jeho posledními záznamy. „Normálně," řekl Trenchard, „to budete vy, kdo bude případy prezentovat, doktore Devane. Ale pro dnešek můžete poslouchat a učit se, jestli vám to tak vyhovuje?"

Kash si nebyl jistý, zda to bylo míněno jako opravdová otázka, proto jen přikývl.

Jak postupovali od postele k posteli, na moment se otočil a uviděl, že je vrchní sestra Valeová pozoruje. Usmál se na ni na znamení díků za to, jak se ho zastala, ale nevypadalo to, že si toho všimla. Její pohled byl fixovaný na Trencharda a výraz v její tváři nedokázal Kash dobře rozluštit.

2

NEŽ VIZITA SKONČILA, třeštila Kashe hlava z toho, jak se snažil zapamatovat si každé slovo, které Trenchard utrousil. Potřeboval sklenici vody a na chvíli si lehnout v místnosti se zatažen ými závěsy. Samozřejmě ale věděl, že to se mu ještě dobrých pár hodin nepoštěstí, a byl fascinován tím, jak ho nemocnice semlela a z oddělení na oddělení si ho přehazovala jako hadrovou panenku. Pocit vyčerpání a frustrace ještě umocňoval fakt, že nikoho neznal a neměl koho se zeptat. Angela Warnerová se z noční služby na operačním sále zjevně přesunula rovnou na tu denní, nebo byla plně zaměstnána na ambulanci. Ať už byla kdekoli, nikdy se nenacházela poblíž, aby mu ukázala, co a jak. Sestry byly vždy milé a vstřícné, ale od začátku mu daly jasně najevo, že jsou přinejmenším stejně zaměstnané jako on a že mu to rozhodně nijak neusnadní. Možná jednou, až se trochu poznají, už ho nebudou obtěžovat kvůli každé dávce léku. Možná samy propláchnou nitrožilní kanylu. Ale do doby, než se tak stane, budou věci přesně podle pravidel. Připadal si jako pingpongový míček poskakující od jednoho zapípání pageru ke druhému, od jednoho úkolu ke druhému, z jednoho oddělení na druhé. A vedle toho se celou dobu snažil osobně potkat se všemi pacienty, kteří byli nyní oficiálně v jeho péči. Věděl, že je to otázka přežití. Nikoli pro ně, nýbrž pro něj. Situace se měla brzo změnit a on už zítra

musel všechny pacienty prezentovat Trenchardovi. A měl pocit, že by nebylo právě vhodné to zpackat.

* * *

HODINY UKAZOVALY šestou podvečerní, když si Kash uvědomil, že za celý den vypil jen jeden šálek kávy, který uzmul z pojízdného servírovacího vozíku pro pacienty. Horká hnědá tekutina kelímek napůl roztavila a kolem obvodu vytvořila zkrabacenou linku. Vypadal, jako by byl celý zmuchlaný a vytahaný. Kash si pomyslel, že za chvíli bude vypadat podobně: jediný další příjem živin dnes tvořila hrst bonbonů. Už přes hodinu se pomocí pageru bezvýsledně dožadoval poslíčka a nyní horečně uvažoval nad tím, zda by krevní vzorky neměl do laboratoře zanést sám, a jestli ano, kde by ji měl zatraceně hledat. Neklidně si prohrábl vlasy.

V tu chvíli se rozletěly dveře a v nich se objevila Claire. „Rychle. Postel čtyři," řekla – a byla pryč.

Kash vyskočil na nohy a pospíchal za ní. Naléhavost v jejím hlase se nedala přeslechnout. Vítej v každodenní realitě nemocničního lékaře, pomyslel si: zrovna když si myslíš, že už nemůžeš dál, totálně vyčerpaný milionem jednotvárných úkonů, přijde skutečně naléhavý případ.

Jedna z postelí na lůžkovém oddělení byla od ostatních oddělena zataženými závěsy. Pacienti jako vyplašené antilopy bezeslova zírali kolem sebe, hlavy zvednuté a pohledy ostražité, jako by se snažili zjistit, odkud hrozí nebezpečí. Když se Kash přiblížil k závěsům, slyšel Claire říkat: „Paní Connellová? Paní Connellová? Slyšíte mě?"

Vklouzl za závěsy. Uvnitř ležela starší žena. Mohlo jí být kolem osmdesátky. *Možná víc?* Ať už jí bylo, kolik chtělo, ještě před ho-

dinou tu nebyla. Na sobě měla nemocniční košili, která se jí vyhrnula a odhalila genitálie a také spodní část obvazu po operačním zákroku.

Vrchní sestra Valeová připevňovala ženě na tvář kyslíkovou masku. Claire oběma věnovala rychlý pohled. „Alice Connellová. Osmdesát čtyři. Abdominoperineální resekce kolorektálního karcinomu. Dlouhá operace – na stole byla čtyři hodiny. Ze sálu ji přivezli před půlhodinou napůl při vědomí. Ale teď nereaguje…"

Kash ženě nahmatal pulz. Byl tam, ale o něco pomalejší. „Krevní tlak?"

„Devadesát na šedesát. Když ji přivezli, měla sto dvacet pět na osmdesát pět. Dechová frekvence jen šest."

„Diabetička?"

Valeová a Claire na sebe rychle pohlédly.

„Vrchní sestro, mohla byste jí změřit bazální metabolismus a zjistit hladinu cukru v krvi?"

Kash přešel na druhou stranu postele. „A pomozte mi trochu ji posadit. Nechci, aby se nám tu začala dávit. Jedna… dvě… tři!" Společně vytáhli paní Connellovou do polovzpřímené pozice na posteli. „Můžete jí zkusit zavést vzduchovod, jestli ho bude tolerovat?"

Claire zavedla ženě do úst trubici pro zajištění průchodnosti dýchacích cest.

Kash si počínal rychle a systematicky. Pacientka byla zcela evidentně v bezvědomí. Obě zornice měla zúžené. „Buď měla mozkovou mrtvici, nebo přebrala morfia. Dostala nějaké tady?"

„Tady ne. Ale asi na operačním sále… Ještě jsme neviděli anesteziologický záznam – nechali ho na pooperačním."

„Dobře. Můžu dostat ampuli narcanu?"

Vrchní sestra Valeová se mezitím vrátila a nyní odebírala vzorek krve z prstu paní Connellové, aby zjistila hladinu cukru v krvi. „Potřebujete pomoct? Máme někoho zavolat?“

Kash na vteřinku zaváhal. „Ne. Zkusíme tohle, a když se neprobere, zavoláme Angelu nebo nějakého jiného seniorního lékaře.“

Claire pohlédla na vrchní sestru Valeovou, která sotva patrně přikývla. Nato Claire zmizela za závěsem a za dvě minuty se vrátila s malou injekční stříkačkou a ampulí. Společně ji přečetli. „Naloxon hydrochlorid čtyři sta mikrogramů na mililitr. Jeden mililitr.“ Zkontrolovali datum spotřeby. Claire Kashovi ukázala i druhou injekci a ampuli, tentokrát s fyziologickým roztokem. Kash se musel hodně snažit, aby zakryl, jak se mu klepou ruce, když otevíral ventil nitrožilní kanyly. Pak vstříkl poloviční dávku narcanu ženě do žíly, přidal fyziologický roztok a ventil zase zavřel.

O čtyřicet vteřin později se oční víčka paní Connellové zachvěla a otevřela. Za dalších dvacet vteřin sténala bolestí – účinek morfia, které jí bylo podáno, byl vyrušen.

Vrchní sestra Valeová se usmála. „Dobrá práce, Kashi. Bez chybičky. Myslím, že my dva spolu budeme dobře vycházet. Claire – mohla bys zavolat anesteziologa? Nechali nám tu na patře binec. Můžou přijít a uklidit si to.“

Claire se usmála, naklonila se blíž ke Kashovi a zašeptala: „Dobrá práce.“

Kash se snažil nešklebit. Navzdory chvějícím se rukám a bušícímu srdci doufal, že vyzařuje stejnou auru klidu jako Trenchard. Uvnitř ale skákal radostí a máchal pěstí ve vzduchu jako šílenec. Tohle byla zkouška a on ji složil. Vyšel zpoza závěsů mezi ostatní pacienty, kteří ho vítali pochvalnými pohledy. Prošel mezi nimi lehkým krokem, jako kdyby o nic nešlo. Vůbec o nic.

* * *

DEVĚT HODIN. Frekvence pípání pageru se natolik zpomalila, že Kash byl schopný osobně poznat zbytek svých pacientů, udělat si poznámky o jejich zdravotním stavu a zaevidovat výsledky jejich krevních testů. Vyhledal si všechny rentgenové snímky, které by Trenchard mohl chtít zítra vidět, a v duchu si připomněl, že nesmí zapomenout přijít ráno dřív, aby stihl vyplnit formuláře na krev. Teď byl ale hotov. Pagerem přivolal lékaře, který právě nastupoval službu, mladého začátečníka, kterému se viditelně ulevilo, že mu Kash nepředal dlouhatánský seznam nedodělaných úkolů.

„Nazdar, kamaráde. Všechno dobrý? Abych řekl pravdu, mám v kalhotách."

„Budeš v pohodě," opáčil Kash, který si s náramným potěšením užíval náhlou změnu rolí a speciálně svůj part zkušeného profíka. „A koukej, můj pager je pořád zapnutý, a ještě chvíli tu budu. Dej vědět, kdybys potřeboval pár rukou navíc."

„Seš si jistý, že nechceš jít radši do hospody a něčím to spláchnout?"

Když o tom teď přemýšlel, jediné, co Kash skutečně chtěl, bylo pustit si Mozarta a v jeho společnosti si vychutnat šálek heřmánkového čaje, ale o tom se rozhodl pomlčet. „Možná zítra," pokrčil rameny. Bílý plášť pověsil na dveře a s povzdechem si uvědomil, že si nestihl zajít do prádelny pro nový. Doufal, že Trenchard pochopí, že měl na práci důležitější věci.

Procházel akorát chodbou a přemýšlel, že by si měl dojít na nějaké pořádné jídlo, když za sebou uslyšel vrzání tenisek. Otočil se a spatřil Claire, která akorát dokončila předání služby. Na sobě měla tmavě modrou teplákovou soupravu a lehkou béžovou bundu do deště.

„Dneska sis vedl dobře. Jak jsi to věděl?"

Kash se usmál. „Sladká nevědomost. Když znáš jen dvě příčiny bilaterálně zúžených zornic, pak to musí být jedna z nich." Na chvíli se odmlčel. „A kdyby to byla ta druhá, jediné, co by se pro ni dalo udělat, by bylo zavolat její rodině."

„To už jsme taky udělali," zašklebila se Claire. „Byli trochu překvapení, když se sem přihnali a našli maminku v perfektní kondici."

Kash se usmál. „Štěstí, že nikdo z nich nedostal infarkt. Příště se radši postarám, aby zůstala v kritickém stavu."

Claire se znovu usmála. „Bude z tebe špičkový chirurg. Tak jdeš?"

„Kam?"

„Balti, Kashi. Druhý domov všech doktorů a sester z nemocnice. Každý, kdo není momentálně v bezvědomí nebo po smrti, tam bude. Určitě se ti o tom nikdo v lékařském pokoji nezmínil?"

„Upřímně, celý den jsem na dalšího doktora nenarazil a v lékařském pokoji jsem nebyl celou věčnost." Koukl na hodinky. „Zhruba čtrnáct hodin."

„Nejvyšší čas dát si drink."

„No, já…" Kash se cítil jako zajíc lapený v záři mimořádně oslnivých reflektorů. I po čtrnácti hodinách dřiny, které měla Claire za sebou, byla čilá jako rybička a pěkná jako… no, jako něco moc pěkného. A nepřestávala se na něj usmívat.

Navzdory vyčerpání se představa drinku se sestrou Claire Barkerovou Kashovi nadmíru zamlouvala. Ale bylo tu něco důležitějšího, co musel udělat. Dopis, který chtěl napsat.

„Díky, ale myslím, že technicky vzato jsem už momentálně v bezvědomí. Předpokládám, že bych opravdu nebyl dobrým společníkem. Domluvíme se na jindy, ano?"

Otestovala jeho odhodlání a věnovala mu smutný výraz. Pak pokrčila rameny a zmizela.

3

TÝDEN SE SEŠEL S TÝDNEM a Kash se stal plnohodnotným rezidentem lékařského pokoje. Jeho honosné označení ovšem pokulhávalo celé míle za realitou. Kashova promáčená cigareta byla spláchnuta přílivem fastfoodu a krabic od jídla a na hladinu zbytků vyplula zlomená téměř v pravém úhlu.

Povzdychl si. Připadalo mu, že od jeho nástupu uběhlo sedm měsíců, ne sedm dní. Zároveň mu to ale paradoxně přišlo jako sedm minut. Vnímání času na lůžkovém oddělení podléhalo nějaké zvláštní deformaci, která jako by stěsnala mnohé události do jednoho celku, takže vypadaly, že se odehrávají najednou. Fyzicky to ale zcela jistě možné nebylo. Na téhle rozjezdové plošině své kariéry už se potácel celou věčnost. Pořád se potýkal s návaly úzkosti – spíše ve chvílích relativního klidu než ve stavu pohotovosti. Syndrom podvodníka. Nezasloužil si tu být. Cítil, že si potřebuje osvojit Trenchardův zenový klid, ale zároveň tušil, že to je něco, co přijde až s roky praxe a spoustou zkušeností – ten těžce vydobytý pocit, že neexistuje nic, co by na vás nemocnice mohla vymyslet, na co byste nebyli připraveni. K tomu žádné zkratky nevedly. Ledaže by lidé jako Michael Trenchard zkrátka vnímali čas jinak, třeba jako kolibříci, kteří žili tak rychle, že každá vteřina jim připadala dlouhá jako minuta. Nepopisují to tak vrcholoví sportovci? Ten pocit, když na vás míček letí

přes síť jakoby ve zpomaleném záběru? Jak to nazývají? *Absolutní soustředění?* No, Kash nikdy v žádném sportu nevynikal a rozhodně neměl fyzičku kolibříka, takže byl asi nadosmrti odkázaný k tomu vnímat čas jako šílený, neřízený úprk, při kterém mu všechno vypadávalo z kapes. To mu připomnělo, že si musí pořídit novou ledvinku, kam vměstná všechny své poklady. Zavrtěl hlavou a znovu kousl do okoralého sýrového závitku s cibulí. Pátravě se zadíval na šedivou pěnu na hladině své kávy (místně nazývané břečka), ale pak si stejně lokl, aby pomohl zkamenělé kůrce snáz do krku.

„Neměl bys být někde jinde?"

Rychle vzhlédl a málem se začal dávit soustem, které si před chvílí nacpal do pusy. Instinktivně se přitom škrábal na nohy.

„Haha, dostala jsem tě!" Angela Warnerová se s hlasitým žuchnutím složila do pohovky proti němu. Husté tmavé kadeře si strčila za ucho a zeširoka se na něj zašklebila. Ve svých devětadvaceti byla o pět let starší než on, ale vypadala křehce – jako někdo, kdo vyrost ve válečné zóně a sotva dosáhl prahu dospělosti. Medicínu dokončila ve dvaadvaceti a jako první ze svého ročníku se dostala do speciálního chirurgického výcviku.

Kash si povzdychl a klesl zpátky do křesla. „Neměla bys mě náhodou zaučovat? Jsi přece seniorní chirurg."

Angela odmítavě mávla rukou. „*Plav, nebo se utop* – to je moje heslo." Kash si nemohl nevšimnout ostře vyrýsovaných svalů na jejích předloktích. Chirurgie, jak si s potěšením začal uvědomovat, byla někdy jen zatraceně náročnou fyzickou dřinou.

Angela ukázala na nakousanou rolku. „Potřebuješ na to skalpel?"

„Myslel jsem spíš na pilku na kosti," odpověděl Kash s úsměvem a odsunul talíř stranou. „Tak co je u tebe nového?"

Angela zavrtěla hlavou. „Kde sakra začít?"

„Něco, s čím můžu pomoct?“

„Můžeš pro mě zastřelit pana Greengrasse na dvanáctce.“

„Není to v rozporu s nějakým nařízením?“

Angela pokrčila rameny. „Ne, žádné se netýká konkrétně Greengrasse. Už jsem to ověřovala.“

Kash se usmál. „V tom případě se budu snažit provést to co nejvíc bezbolestně.“

Angela zavrtěla hlavou. „Kdepak. Chci, aby ten mizera trpěl.“

„Pak bychom ho možná měli nechat naživu.“

Angela si povzdychla. „Máš recht.“

Kashovi to chvíli trvalo, než přivykl jejímu smyslu pro humor a než si uvědomil, že je to jen druhá strana jejího téměř nadlidského zapálení pro práci. Bylo těžké představit si chirurga, kterému by na jeho pacientech záleželo víc než Angele. Dokonce i na těch nepoučitelných, jako byl pan Greengrass, který i přes natržení sleziny, výsledek pokusu naučit svoji motorku létat, žil neustále v přesvědčení, že způsob jeho léčby je předmětem diskuse.

„Jak to jde s Trenchardem?“

Kash si odfrkl. „Jak to popsat… Cítím se nesmírně poctěn, že můžu být kritizován za každou sebemenší prkotinu, kterou udělám.“

„To bys taky měl. Je jedním z nejlepších odborníků, jaké v životě potkáš.“ Odmlčela se. „Vlastně, on *je* tím nejlepším. Nemáš představu, jak dobrý je.“

„Myslím, že mám…“

Angela zvedla ruku a rázně ho umlčela. „Počkej, něco ti povím. Měla jsem akorát službu a zavolali mě z urgentního. Jdu tam a najdu na lehátku chlapa jak horu. Vousy, něco málo přes padesát, ale vypadal na sto. Kůže porcelánově bílá, na dotek ledový, v obličeji popelavě šedý. Posetý kapičkami potu. Dýchání skrz kyslíkovou masku

mělké a nepravidelné, zornice rozostřené, pohled prázdný. Znáš to." Na chvíli ztichla. „No, dvě sestry do něj lijí litry infuze, zatímco prstový oxymetr hlásí, že nemůže naměřit žádný kyslík v krvi, a monitor životních funkcí ječí, poněvadž elektrody kvůli potu neustále padají. Krevní tlak šedesát dva na čtyřicet."

A najednou jako by tam Angela znovu byla. Opět to celé prožívala.

Po chvíli se probrala a vrátila se zpátky ke Kashovi.

„Někdo říká ‚do prdele'. Snaží se tomu chlápkovi napíchnout žílu. Škrtidlo mají omotané kolem jeho paže a plácají ho po kůži, aby žíla vystoupla. A pak se zraky všech otočí na mě, na elévku, která právě nastoupila. Jsem tam co platná? Podívám se na pacienta a na monitor. Hypovolemický šok. Kritický stav. Nikde ale žádná krev ani zápach melény, takže o zevní ani vnitřní krvácení zjevně jde. Musí jít o aneurysma břišní aorty."

Kash přikývl. Výduť břišní aorty. „Pokračuj."

Břišní aorta je hlavní tepna, která vede krev ze srdce do těla. Pokud se rozšíří – vytvoří se v ní aneurysma, její stěny se oslabí a prasknou jako přefouknutá pneumatika. Smrt následuje bezprostředně poté, pakliže díru někdo okamžitě neopraví nebo nevymění duši pneumatiky.

„Ptám se doktora – myslím, že se jmenoval Dave –, jestli máme anesteziologa. Ještě ne, povídá. Tak se zeptám jedné ze sester, jestli by mohla nějakého okamžitě sehnat. Zavedeme mu katétr…"

Angela a její typická skromnost, pomyslel si Kash. Většina lidí by nedokázala najít v pacientovi jako tenhle žílu ani s výbušninou a bagrem.

„… a pak říkám: ‚Koukej, Dave, ztrácíme tu čas. Radši bychom ho měli hned převézt na sál.' Lepím mu katétr ke kůži a Dave při-

pevňuje kyslíkovou masku k přenosné kyslíkové lahvi, když se na scéně objeví anesteziolog. Harry Adams. Vrchní anesteziolog. Vzájemně se představíme a já mu povídám, že tu máme prosakující aneurysma břišní aorty, akorát jsme mu zavedli katétr a chystáme se ho převézt na sál. Pan Důležitej se na mě shovívavě podívá. Nafoukanej debil. ‚A to víme jak?' *Zasraný anesteziologové,* pomyslím si. Nejradši bych odsekla: ‚Jelikož jsme studovali medicínu.' Ale udržím se a – protože Dave mi převyprávěl celou historii toho případu – povídám: ‚Pan Craig McDougall. V minulosti léčen s vysokým tlakem. Bolest v oblasti břicha vystřelující do zad. Pulzující rezistence v dutině břišní. Hypovolemický šok.' Harry ovšem nevypadá, že by ho to přesvědčilo. ‚Máme nějaké snímky? Rentgen? CT? Co ukazuje krev?' Začíná mi docházet trpělivost. ‚Teď jsme mu zavedli katétr,' říkám. ‚Není ve stavu, kdy bychom s ním mohli jet na radiologii. A výsledky by nám stejně nepomohly.' Podívám se na Davea. ‚Jsme ready?' Dave vypadá, že si není úplně jistý, ale nakonec kývne. Chystáme se s lehátkem rozjet k výtahům, když se nám Harry postaví do cesty. ‚Pomalu, pomalu, *doktorko*. Jste tady nová, je to tak? Vaše první služba?'"

Kash se nakloní dopředu. „A fakt byla?"

Angela pokrčí rameny. „Já měla pravdu. On ne. Pak řekl: ‚Pojďme si to ještě jednou v klidu projít. Neunáhlit se.' *Kretén*. Pro sebe si myslím – *do prdele s tím*. Těžko můžeme tomu chlápkovi na lehátku říct, že si to potřebujeme ještě chvíli promyslet, a jestli by si teda nemohl dát uprostřed prosakující výdutě břišní aorty na minutku pauzu. Odjistím brzdy a začnu lehátko tlačit chodbou. Harry nemůže uvěřit tomu, jaká jsem kráva blbá. ‚Ale sál není připravený!' volá za mnou. Já tlačím dál. Dave je teď stoprocentně na mé straně a pomáhá mi navigovat lehátko do zatáček. Ale Harry se rozhodne, že je na čase, aby si dupnul. ‚Zastavte. *Teď*!' vykřikne. Chytne mě za

rameno. Upřímně, v tenhle moment jsem začala pochybovat, jestli nemá pravdu. Možná jsem se unáhlila."

Na chvíli se odmlčela, ztracená v myšlenkách.

„No a?" zeptal se Kash.

Otočila se na něj. „A najednou slyším ten hlas. Nebyl ani moc hlasitý, ale nešlo ho přeslechnout. Nízko posazený a sytý, jako by někdo napodoboval krále Leara."

Kashovi se rozsvítily oči. „Trenchard."

„‚Jestli se někdo opováží vztáhnout ruku na mého specialistu, doktore Adamsi, budu to já.' Otočím se a on se usmívá. Skoro jako by se celou tou situací dobře bavil. Pak kývne směrem k lehátku. ‚Tlačte! Co tu máme?' Dave mu to celé začne vysvětlovat, ale on ho jedním pohybem ruky umlčí. ‚Angelo?' Pamatuju se, že jsem málem nemohla promluvit. Jako bych měla v krku velkej tvrdej knedlík. ‚Prosakující aneurysma břišní aorty. Musíme ho dostat na sál.' Významně se na mě podívá. ‚Na sál, kde není nikdo připravený. A diagnózu nemáme potvrzenou.' Na to nemám co říct. Pak vezme pana McDougalla za paži a nahmatá radiální a karotickou tepnu. Jen krátce se dotkne jeho břicha a potom potichu zabručí. ‚Teď už máme. Rovnou na sál, prosím.' Tlačíme pana McDougalla chodbou a na předsálí operačního sálu číslo dvě. Trenchard se podívá na Davea. ‚Připravte krevní transfúzi, prosím. Vidím, že máte skupinu 0 negativní. Použijte ji. Doktore Adamsi? Morfium, prosím. A připravte se na intubaci.' Harry zbledne jak stěna. Doslova. ‚Pane Trencharde? To nemůžete myslet…' Pamatuju si Trenchardovo sako. Nóbl materiál, kašmír. Ale on ho ze sebe během vteřiny shodil a odkopl stranou – jako by to byl starý pytel na odpadky. I spolu s hedvábnou žlutou kravatou. Vtipné, jaké detaily si člověk pamatuje. Roztrhl McDougallovi košili, stáhl mu kalhoty a pak mu břicho polil růžo-

vou chlorhexidinovou dezinfekcí. Pocákal si s ní ruce a předloktí, vyhrnul si rukávy a stylem kouzelníka, který se právě chystá vytáhnout králíka z klobouku, si nasadil sterilní rukavice, velikost osm. Pak vzal skalpel číslo jedenáct, přiložil jeho hrot na kůži ve střední oblasti břicha, hned pod žebry, a otočil se na Harryho, který jako by přimrzl k podlaze. ‚No tak, proberte se.'"

Ta vzpomínka vyvolala na Angelině tváři úsměv. Na chvíli ztichla.

Kash se dotkl její paže. „A pak?"

„A pak začal prostě operovat! Udělal řez od prdele ke kozám, popadl hrst sterilních gázových tamponů a vrazil pěst hluboko do otevřené rány. Paže kolmo dolů a celá váha jeho těla na ní. Usmál se na mě a věcně poznamenal: ‚Jako každé jiné krvácení. Stačí ho pevně stlačit a přestane.' Vzmohla jsem se jen na přikývnutí, ale musela jsem vypadat, že chci něco namítnout, protože Trenchard vzápětí povídal: ‚Ach! Infekce?' A myslím, že se doopravdy zasmál. ‚Infekci můžete vždycky léčit antibiotiky. Ale pouze za předpokladu, že je pacient stále naživu.'"

„Páni!" pronesl Kash.

„A můžeš to ještě jednou zopakovat," řekla Angela. „Nebo k tomu přidat ‚No nazdar!' nebo ‚Dobrotivé nebe!' Dokončili jsme operaci a Trenchard lehkým krokem vyšel zpátky do předsálí, zdvihl své sako z podlahy a vyhodil ho do žlutého pytle na odpadky určené ke spálení. ‚Krev se z vlny nikdy nevyčistí,' poznamenal. ‚Věřte mi.' Nemohla jsem odtrhnout oči od toho žlutého pytle, ale on jen pokrčil rameny. ‚Jsou to jenom peníze.'"

„A pan McDougall?"

„Kompletní uzdravení. Každé Vánoce mi posílá přání. Děkovat by ale měl spíš Trenchardovi. Pořád nemůžu uvěřit tomu, co jsem ho ten den viděla udělat."